

De ce să ne rugăm?

Într-o zi din anul 1989, stăteam la masa noastră din sufragerie în Weatherford, Texas. Mă afluam în toiul scrierii primei mele cărți, „*Stăpânind porțile vrăjmașului*”. Aveam foi de hârtie împrăștiate peste tot și eram adâncită în cugetare, când dintr-o dată am simțit atingerea unei mânuțe care mă smucea de cămașă.

„Mamă, mamă”, se auzea vocea insistentă a fiului meu, Daniel, în vârstă de opt ani. „Trebuie să vii cu mine chiar acum”.

În acel moment am procedat așa cum fac mamele ocupate – am încercat să mă eschivez. „Nu acum, Daniel, lucrez!” Proiectele oamenilor mari par întotdeauna a fi mai serioase și mai importante decât cele ale unui băiat de opt ani, nu-i așa? Bineînțeles, Daniel știa din experiență că atunci când eram absorbită de o carte sau eram implicată într-o altă activitate „indispensabilă”, specifică mamelor, cum ar fi gătitul, era nevoie să mă bată mai mult timp la cap. Așa că a făcut ceea ce fac băiețașii: a ridicat tonul vocii și a început să mă roage și mai tare.

„Mamă, trebuie să vii chiar acum!”

Imaginându-mi o criză de genul pisicii noastre calico, cu blana în nuanțe de alb, roșu și negru, încolțită de un câine sau a tuturor gerbililor [mici rozătoare din regiunile stepice ale Africii - n. tr.] scăpați, fugind mâncând pământul, ca să se ascundă în crăpături, pentru a-și mări populația, am sărit de pe scaunul din sufragerie. Profitând de moment,

Daniel m-a luat de mână și m-a condus spre obiectul nevoii sale urgente: mini-trambulina noastră acoperită cu o față de masă (sau cel puțin, așa mi se părea). Nedumerită, am făcut acea grimasă pentru care sunt renumite mamele: „Vezi să nu cumva să nu fie important, fiule”. Apoi mi-a poruncit să îngenunchez. Dintr-o dată atmosfera din jurul aceluia obiect rotund s-a schimbat.

O liniște sfântă mi-a inundat sufletul, în timp ce-l auzeam pe cel asupra căruia îmi răsfrângeam afecțiunea maternă, spunându-mi: „Mamă, acesta este altarul meu și trebuie să ne rugăm!”

Din gura aceluia băiețel a început să se reverse un torent de rugăciune. Mijlocea în fața lui Dumnezeu pentru prietenii săi, pentru familia noastră și pentru alte probleme care-i preocupau inima. Am fost impresionată că o persoană atât de mică putea să spună o rugăciune de dimensiune dumnezeiască! Apoi, în timp ce eram captivată de splendoarea aceluia moment, el s-a uitat la mine, de parcă atunci m-ar fi văzut pentru prima oară de când îmi poruncise să îngenunchez, și mi-a spus: „Mamă, acum poți să pleci. Trebuie să rămân singur cu Dumnezeu”.

În acel moment am știut că se petrecuse ceva profund. Daniel îl atinsese pe Dumnezeu în așa fel încât eu nu eram decât un intrus în travaliul unui suflet deloc mic înaintea Tatălui său ceresc. În foarte mare liniște, m-am făcut nevăzută.

Mai târziu Daniel s-a purtat în modul lui caracteristic, când l-am oprit dintr-o încăierare cu sora lui de zece ani, Mary. Cred că se contraziceau a cui era rândul să aleagă următorul program important la televizor. Totuși, am fost marcată pentru totdeauna de acel moment în care am îngenuncheat în fața aceluia mic altar în prezența lui Dumnezeu și a mijlocirii fiului meu.

Prin *insistența* lui de a fi partenera lui de rugăciune în acea zi, Daniel m-a învățat ceva despre *perseverența* de care aveam nevoie în propria mea căutare personală a lui Dumnezeu.

De ce avem nevoie să ne rugăm?

În timp ce citeați această relatare, poate v-ați gândit: „*De ce ar avea nevoie Dumnezeu de un copil ca să se roage așa? Nu poate El să facă ordine în lume, fără ajutorul unui copil de șapte ani – sau al oricărei alte persoane – care să mijlocească cu insistență și perseverență?*”

Cu alte cuvinte, una dintre întrebările care îmi sunt cel mai des adresate este: „Devreme ce Dumnezeu are toată puterea și autoritatea, de ce mai trebuie să ne rugăm? Nu știe El de ce avem nevoie, înainte ca să-I cerem noi?” La urma urmei, versetul 8 din Matei capitolul 6 spune: „Tatăl vostru știe de ce aveți trebuință, mai înainte ca să-I cereți voi”.

Aceasta este o întrebare fundamentală. Pe aceia dintre noi care am fost educați să credem în importanța rugăciunii, ne-ar face să punem la îndoială cutezanța unei persoane care ar pune o astfel de întrebare. „*De ce să ne rugăm? De ce să nu ne lășăm viețile în mâinile unui Creator atotcunoscător și înțelept, fără a interacționa deloc în mod personal?*”

De fapt, rugăciunea este un minunat, uneori enigmatic, schimb reciproc. Dacă nu ai fi auzit niciodată de rugăciune înainte, ce ai zice dacă cineva ți-ar spune că rugăciunea presupune să mergi în jur vorbind cu cineva pe care nu-L vezi, așteptându-te ca acea Persoană să te audă și să-I pese de tine? Cam ciudat, nu-i așa? Dar nu numai că Dumnezeu ne ascultă și Îi pasă de noi, ci El ne va și răspunde!

Acest schimb divin, pe care îl numim rugăciune, este extraordinar, și cei mai mulți oameni care se angajează în rugăciune cred că Dumnezeu îi ascultă cu adevărat. La o primă privire, rugăciunea pare misterioasă, totuși pentru aceia care au credință, este la fel de naturală ca și respirația – cu toate acestea, este cât se poate de supranaturală.

Ați avut vreodată sentimentul, când v-ați rugat, că nu era nimeni la celălalt capăt? Poate că ați ajuns la concluzia că și dacă ar exista un Dumnezeu care să vă asculte, dintr-un motiv necunoscut vouă, Acesta nu se sinchisea să vă dea un răspuns. Dacă este așa, atunci de ce să mai

continuăm să ne rugăm? Citește mai departe, dragă prietene, și vom explora această problemă extrem de importantă.

Îmi amintesc o întâmplare din copilărie, cu o prietenă care nu aprecia deloc modul în care făceam pe șefa cu ea. (Vedeți, chiar din copilărie eram un mic general). Aveam anumite idei bine fixate privitoare la ce joc urma să alegem, unde urma să stea fiecare în timpul jocului, și eu trebuia să fiu *întotdeauna* liderul. N-o să uit niciodată ziua în care prietena mea, sătulă să-i mai tot controlez viața și să fiu în permanență persoana care le conduce pe toate, s-a ridicat în toată înălțimea ei și mi-a spus: „Cine a murit și te-a făcut Dumnezeu?” Bineînțeles, prin aceasta a vrut să spună că ar fi trebuit să mă retrag și să mai las și pe altcineva să aibă un cuvânt de spus despre cum se conducea micuța noastră lume!

Bineînțeles, nu suntem Dumnezeu, și nicio persoană în toate mințile nu și-ar dori să-I preia slujba! Dumnezeu a rânduit ca lumea să funcționeze prin rugăciunea bazată pe credință și ne-a ales să-i fim parteneri în această interacțiune divină numită rugăciune.

Ca și copiii ai Săi, suntem aleși în mod divin ca să fim administratori ai pământului. Rugăciunea – a umbla și a vorbi cu Tatăl nostru – este o parte esențială a vieții creștine, deoarece ne readuce la rațiunea pentru care am fost creați de la bun început. El vrea să ne aducă înapoi la mandatul pentru care am fost creați – să ne conducă pe drumul înapoi spre grădină.

Îmi plac grădinile, și Edenul trebuie să fi fost un loc impresionant. Edenul a fost primul centru de comandă al pământului. Din acel loc al frumuseții și din relația pe care Adam și Eva o aveau cu Dumnezeu trebuia îndeplinită menirea: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ” (Geneza 1:28).

Comentariul din *Biblia vieții umplute cu Duhul Sfânt [Spirit-Filled Life Bible]* asupra acestui pasaj este următorul: „Dumnezeu a creat omul ca să fie intermediarul împărăției Sale, să stăpânească și să cucerească restul creației, inclusiv agresivele forțe satanice care urmau să o încalce nu peste

multă vreme”¹. *Fără a umbla și a vorbi cu Dumnezeu în rugăciune, nu ne vom îndeplini niciodată scopul original pentru care am fost creați, iar pământul va duce lipsă de ordine și prosperitate.*

Dumnezeu i-a pus pe Adam și Eva în Eden, un loc de o magnifică splendoare, i-a făcut să se delecteze cu animalele preferate și cu tot soiul de viețuitoare – de la păsări, la șerpi boa și maimuțe – și le-a permis să umble și să vorbească cu El. Asta sună cu adevărat bine! Totuși, ei au păcătuit și au pierdut relația personală, față în față, cu Creatorul lor. Cu toate acestea, Dumnezeu nu și-a revocat niciodată mandatul original, conform căruia noi urma să fim managerii Lui pe pământ.

Rugăciunea aduce ordine în mijlocul haosului, pacea în mijlocul confuziei și distrugerii și bucuria în mijlocul necazului. Ea întoarce spre bine lucrurile prin care Satan a vrut să ne facă rău. Rugăciunea – și pulsul care bate între noi și Dumnezeu, prin intermediul ei – reprezintă esența a cine suntem noi în calitate de credincioși. Viața noastră nu are niciun sens, nicio putere și niciun scop, în absența rugăciunii. Iar acest principiu este valabil pentru toți oamenii din națiunile pământului.

Ca și credincios, poți să-ți închipui una sau mai multe zile din viața ta fără a vorbi cu Dumnezeu măcar o dată? Să nu-I spui nici măcar un: „Doamne, de ce mi s-a întâmplat acest lucru?” sau „O, Doamne, salvează-mă!”, când cineva se oprește brusc în trafic în fața ta? Rugăciunea pentru un creștin este la fel de naturală ca și respirația. Este o relație extraordinară! Ne rugăm (sau vorbim cu Dumnezeu), pentru că acest lucru face parte din ADN-ul imprimat în structura noastră genetică. Simplu spus, am fost creați ca să vorbim cu Dumnezeu.

Destinul nostru ca mireasă a Sa

Totuși, încă nu am răspuns la întrebarea „de ce?” De ce are Dumnezeu

¹ *Spirit-Filled Life Bible [Biblia vieții umplute cu Duhul Sfânt]* (Nashville: Thomas Nelson, 1991), p. 5.

nevoie să ne rugăm pentru ca să se împlinească voia Lui? Paul E. Billheimer sugerează că viața noastră este pregătirea propriu-zisă în vederea intrării în destinul pe care-l avem ca mireasă a lui Cristos.

În cartea sa, *Destinați pentru tron*, Billheimer prezintă un caz din care reiese o perspectivă eternă a rolului nostru de a ajuta la instaurarea ordinii pe pământ prin rugăciune și mijlocire. Premisa sa este următoarea:

„Viața noastră pe pământ nu este doar pentru a fi trăită aici și acum, ci ca să ne pregătească să împărțăm tronul universului, împreună cu Iubitul și Domnul nostru Divin, în calitate de mireasă cu drepturi juridice egale. Prin urmare, mireasa trebuie antrenată, educată și pregătită pentru rolul ei de regină. Biserica (cea care urmează să devină Mireasă) trebuie să învețe arta luptei spirituale, și anume de a birui forțele răului, în pregătirea ei pentru a prelua tronul după Cina de Nuntă a Mielului. Pentru a o ajuta să învețe tehnica biruinței, Dumnezeu a predestinat planul de o nemăsurată înțelepciune al rugăciunii prin credință. El nu a instituit rugăciunea pentru a fi în primul rând o cale de a obține lucruri. Ci aceasta este calea Sa de a oferi Bisericii un antrenament efectiv, în cucerirea forțelor ostile lui Dumnezeu. Această lume este un laborator în care cei destinați pentru tron învață în mod practic cum să-l înfrângă pe Satan și ierarhia Sa. Camera de rugăciune este arena care creează biruitorul”².

După cum subliniază Billheimer, noi putem observa în rolul nostru de mijlocitori nu numai menirea de a păzi și proteja pământul, ci și de a ne pregăti pentru un viitor strălucit și glorios cu mirele nostru ceresc, Isus Cristos.

V-ați întrebat vreodată despre ce discutau Adam și Eva în timpul lor

² Paul E. Billheimer, *Destined for the Throne [Destinați pentru tron]* (Fort Washington, PA: Christian Literature Crusade, 1975), p. 15.

de părtășie cu Dumnezeu, în răcoarea zilei? Eu obișnuiam să cred că vorbeau doar lucruri de genul: „Ce fel de zi ai avut astăzi, Doamne?” „Ei bine”, ar fi răspuns Dumnezeu, „astăzi am petrecut un timp minunat în prezența îngerilor care Mi s-au închinat și au dansat pe marea de sticlă, asemenea cristalului”. (Nu că așa ceva n-ar fi absolut glorios!).

Totuși, când am cercetat mai profund înțelepciunea cuvintelor lui Dumnezeu, din toate perspectivele, am observat un model care cred că și-a avut originea în grădină, și anume: în timp ce umblau și discutau cu Dumnezeu, Adam și Eva erau antrenați de El ca să domnească și să stăpânească, pentru a vedea împărăția Sa instaurată și voia Sa îndeplinită pe pământ, așa cum este în ceruri.

De aceea, atunci când Isus i-a învățat pe ucenicii săi să se roage, El i-a condus prin sfatul Lui înapoi la starea originală și le-a spus să se roage în felul următor: „*Tată, vie împărăția Ta, facă-se voia Ta*”. Isus a umblat și a vorbit cu ucenicii așa cum a făcut și Dumnezeu la început cu Adam și Eva. Pentru Dumnezeu cercul era complet închis. Trebuie să fi fost absolut minunat ca El să aibă din nou o astfel de comuniune față în față cu creația Sa. Vă puteți imagina?

Lui Dumnezeu îi place să vorbească cu noi!

Eu și soțul meu, Mike, avem doi copii. Probabil că unii dintre voi aveți la rândul vostru copii. Chiar dacă copiii mei sunt acum maturi, îmi place să vorbesc cu ei. De-a lungul zilei și în intervalele de timp dinainte de a vorbi cu ei, mă gândesc la ce le voi spune. De asemenea, îmi place să vorbesc și cu cei patru nepoți ai mei. Îmi repet mereu în minte ce o să le împărtășesc, fie față în față, fie la telefon. De exemplu, zilele trecute, Zion, care are trei ani, i-a spus mamei sale: „Mami, când ai spus lucrul acela, mi-ai făcut sentimentele să plângă”. Oh, ce mult mi-a plăcut această expresie!

Și Dumnezeu se bucură de lucrurile pe care I le spunem! El ne iubește și savurează ceea ce Îi spunem în rugăciune, cântecele pe care le cântăm; El este încântat de lucrurile plăcute pe care le spunem zilnic. Rugăciunea înseamnă să vorbești cu Dumnezeu. Este o relație; faptul că Îi vorbim Îl

face pe Dumnezeu fericit.

Și eu le dau sfaturi nepoților mei. Cei trei nepoți ai mei îmi povestesc despre băieții cei mai bătauși sau despre fetițele care îi fugăresc ca să-i sărute pe obraz. Fiind o bunică înțeleaptă și iubitoare, bineînțeles că le spun întotdeauna: „Într-o zi Dumnezeu o să-ți aducă și ție pe cineva care să te iubească și pe care să o săruți”. Fiecare dintre nepoții mei este unic și special, așa cum sunt și cei doi copii ai mei. Zion este un mic general, la fel ca mine și mama lui. Nu demult i-a spus mamei sale: „Mami, eu sunt șeful”. Ea a răspuns: „Nu, Zion, eu sunt șeful”. După care, el a prins-o de obraji, a privit-o direct în ochi și s-a compromis, zicând: „Mami, *noi suntem șefii*”. Oh, cât de familiar sună! Zion are un dar de a conduce și de a stăpâni, iar într-o bună zi Dumnezeu îl va folosi în mod deosebit pentru a aduce împărăția Sa și a împlini voia Sa pe pământ, așa cum este în cer.

Lui Maleahi îi place să facă bani, iar Caden este atât de iubitor și sensibil. Mă plimb și vorbesc cu fiecare dintre ei pe limba lui în mod regulat. Relația lui Dumnezeu cu noi este la fel: suntem chemați să domnim împreună cu El în diferite domenii și pe diferite baze. Lucrurile pe care o persoană I le spune lui Dumnezeu pot fi ușor diferite de lucrurile spuse de alții, însă sunt momente când ne rugăm cu toții împreună pentru nevoile altora.

Pe lângă familie, Dumnezeu mi-a dat prieteni pe care îi prețuiesc și îi iubesc. Sunt binecuvântată cu ceea ce eu numesc „prieteniile inimii mele”. Lor le împărtășesc cele mai profunde lucruri pe care le simt, la care meditez sau pe care le visez. Pe lângă prietenii pământești, Dumnezeu este cel mai bun prieten al inimii mele. Devin foarte, foarte sinceră cu El în conversațiile noastre.

Dumnezeu a creat pământul cu nevoia de rugăciune cuprinsă în ecuație. El avea deja îngerii și raiul întreg, însă dorea părtaşie cu noi.

Dumnezeu se gândește la tine în fiecare zi și este entuziasmat când te trezești, pentru că vrea să te vadă crescând, folosindu-ți darurile și învățând cum să devii un mijlocitor care se roagă pentru schimbarea

vieților și situațiilor din jurul tău. El se încrede în noi, că vom spune rugăciunile de care este nevoie pentru a aduce voia Sa la îndeplinire pe pământ: aducând speranță celor lipsiți de speranță, dreptate în locul de nedreptății și binecuvântări în loc de sărăcie. Dumnezeu vrea ca noi să avem grijă de acest pământ. De asemenea, El se uită cu dor și afecțiune la viitoarea Sa mireasă, în timp ce învățăm cum să devenim o viitoare tovarășă de viață demnă de El.

De aceea ne-a amintit în atâtea locuri din Cuvântul Său despre importanța rugăciunii. De exemplu:

„Am căutat pe cineva care să stea în picioare pentru Mine, împotriva tuturor acestora, să repare fortificațiile orașului, să ia o poziție în favoarea Mea, să stea în spărtură, ca să protejeze țara aceasta, ca să n-o distrug, și n-am găsit pe nimeni, nici unul măcar”. (EZECHIEL 22:30 versiunea *THE MESSAGE a Bibliei*)

În excelenta sa carte „*Rugăciunea de mijlocire*”, Dutch Sheets comentează acest verset în felul următor:

„Pasajul afirmă în mod clar: «În timp ce dreptatea Mea cere judecată, iubirea Mea pledează pentru iertare. Dacă aș fi putut găsi un om care să-mi ceară să cruț acest popor, aș fi făcut-o. Cererea lui mi-ar fi permis să arăt milă. Dar pentru că nu am găsit niciunul, a trebuit să-i distrug». Nu-mi plac implicațiile acestui pasaj și sunt sigur că nici vouă. Nu vreau să am această responsabilitate. Nu-mi place să iau în considerare consecințele faptului că Dumnezeu s-a limitat într-un anumit fel la noi ca pământeni. Dar, în lumina acestor pasaje și a altora, precum și în raport de starea în care se află lumea, nu pot ajunge la nicio altă concluzie”³.

³ Dutch Sheets, *Intercessory Prayer [Rugăciunea de mijlocire]* (Ventura, CA: Regal Books, 1996), p. 32.

Am afirmat întotdeauna că ziarele reprezintă oglinda creștinului. Când urmărești coloanele din ziare în care se relatează despre descreșterea ratei criminalității, închiderea clinicilor de avort, evitarea inundațiilor și ploile cerului năpădind lacuri uscate și însetate, întotdeauna mă gândesc: „În mod sigur, cineva s-a rugat”. Rugăciunea aduce binecuvântarea lui Dumnezeu, iar lipsa acesteia face ca pământul să aibă de suferit și oamenii să fie destructivi. În absența rugăciunii, puterile răului domnesc și împărățesc. Trebuie să mijlocim pentru a-l împiedica pe Satan și pe supușii lui să ne distrugă viețile și națiunea.

Când te trezești în fiecare zi, privește-L pe Răscumpărătorul tău iubit, care vrea să-ți vorbească despre viața ta, despre ziua care tocmai începe și să-ți dea sarcini privitoare la voia Lui, pe care o vrea îndeplinită pe pământ prin tine. Rugăciunile tale perseverente și pline de credincioșie – pâinea ta zilnică – au potențialul de a schimba întreg pământul, indiferent că o crezi sau nu.

Simple spus, Dumnezeu vrea să-și ducă voia la bun sfârșit și așteaptă ca noi să-I cerem să ne arate rolul pe care vrea să-l jucăm în aceasta. A cere este biblic. De ce? Pentru că Dumnezeu ne-a spus așa. La aceasta ai putea răspunde: „Nu vreau să cer. Vreau doar ca El să-mi dea ceea ce am nevoie, fără ca Eu să-I cer”. Vă amintiți că v-am spus despre fetița cu care mă jucam în copilărie, care a făcut comentariul: „Cine a murit și te-a făcut pe tine Dumnezeu?” Eu nu sunt Dumnezeu și nu eu fac regulile. Esența este că El ne spune să-I cerem, iar El este Dumnezeu, și nu noi.

Pe măsură ce copiii mei creșteau, s-au săturat să le vorbesc întruna despre supunerea față de persoanele care se aflau în poziții de autoritate asupra lor. Obișnuiam să le repet: „Când cineva care are autoritate peste tine îți spune să sari, tu trebuie să spui: «Cât de sus?»” De fapt, nici nu-mi începeam bine „discursul despre autoritate”, când îmi și aruncau acea privire specifică, spunându-mi cu o sprânceană ridicată: „Știm, mamă, când profesorul ne spune să sărim, noi răspundem: «Cât de sus?»” Se pare că mă ascultau totuși din când în când.

DE CE SĂ NE RUGĂM?

Unul din pasajele mele preferate din Biblie cu privire la acest subiect se găsește în Luca 11, imediat după ce Isus și-a învățat ucenicii cum să se roage. Acesta este un pasaj profund despre rugăciunile și cererile perseverente, unde se folosește cuvântul *a cere* în mod specific:

„Cereți, și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți, și vi se va deschide. Nu negocia cu Dumnezeu. *Fii direct. Cere-I ceea ce ai nevoie.* Acesta nu este un joc de-a șoarecele cu pisica sau de-a v-ați ascunselea. Dacă băiețașul tău îți cere o porție de pește, îl sperii, punându-i un șarpe viu în farfurie? Dacă fetița ta îți cere un ou, îi joci feste, dându-i un păianjen? Așa răi precum sunteți, nu v-ați gândi să faceți una ca asta – cel puțin cu copiii voștri vă comportați bine. Atunci nu credeți că Tatăl care v-a conceput din dragoste vă va da Duhul Sfânt când I-l cereți?” (LUCA 11:8-13 *MESAJUL*)